

АЛЛА КОХ

**На сонячній
Галівці**



ЧАСТИНА 2

Минуло сім років відтоді, як ми з вами вперше познайомилися із героями збірочки казок "На Сонячній Галевині". Пригадуєте, всі вони звершували подорож в Країну Світла – на Сонячну Галевину. І Квіточка Оленка, і неслухняна Хмаринка, і Слимачок, який врешті покинув свою хатку і вийшов назустріч Сонцю.

А як раділо наше серце, коли ми зустрілись із Михайліком і Миколкою – хлопчиками, які теж вирішили йти до Сонячної Батьківщини.

І тривожно бувало на душі, особливо коли Миколка через свій непослух потрапив до ями з гідкими мешканцями. Ми хотіли просити ангелів, щоб витягнули його звідти. Та це мав зробити він – і зробив!

Господь допоміг Миколці зрозуміти, що жити неможливо лише для себе. Бо життя – це перш за все служіння Богові і всьому творінню: чи то Калині, чи то Лисеняткові, чи то людям.

Пригадуєте, тоді ми не сказали хлопчикам: "Прощаайте!" Ми говорили: "До побачення! До зустрічі!"

І ось цей день настав! Ви тримаєте в руках другу частину книги "На Сонячній Галевині". Михайлік і Миколка вже мешкають тут. А нам сьогодні Господь нагадує про те, що ворітця Сонячної Галевини не зчинені і Ангел-Сурмач зове...

ISBN 966-8207-66-1

© Алла Кох – тексти

© Надія Капінос – ілюстрації

© Юрій Грабар – верстка, дизайн

АЛЛА КОХ

**На сонячний
галівий**

ЧАСТИНА 2

*Дорогій матусі,
Ользі Юріївні,
присвячую*



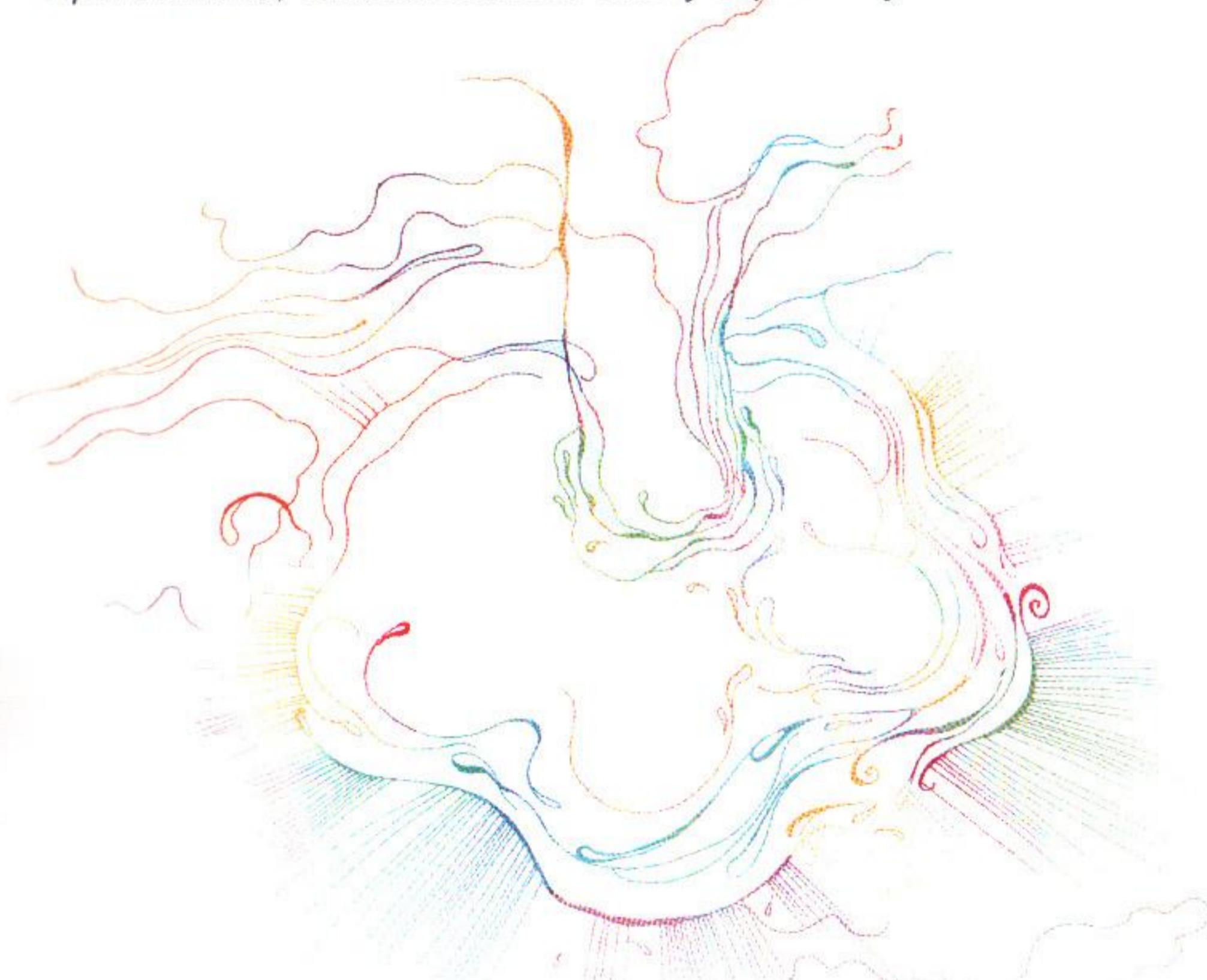
**"ГОСТИНЕЦЬ"
м. ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
2006**

КВІТКА

Сонячна Галявина – це велика квітка із дванадцятьма пелюстками. Миколка це помітив одразу.

Коли Бджілка подарувала йому крила, уся Галявина стала квіткою, і кожен її мешканець відсвяткував цю подію на своїй пелюстці.

А потім квіточка розхлюпалась прозоросяйними краплинами, омиваючи неподільну серединку.



Але Миколка не міг забути свою пелюстку. До цього дня він завжди відчував під ногами землю. По-перше, земля утекла з-під ніг, і Миколка опинився на блідо-рожевій пелюстці.

По-друге, хлопчина знов, що оселя – це дах над головою. А тут, на Галевині, він зрозумів: оселя може бути і пелюсткою, і вона тоді матиме дах, коли єдиною сім'єю зберуться усі її жителі.

До речі, про це ж Миколка дізнається від біло-блакитної, біло-салатної і різно-різно-білих пелюсток. Вони поки що теж розхлюпувались довкола.



І лише серединка квіточки – Сонце – не розкришувалась і не розбризкувалась за жодних обставин. Бо Сонце – основа кожного Небесного Дому.

ХЛОПЧИК ІЗ СОНЦЯ

Із Лісової Галевини на Сонячну нелегко потрапити. Адже на подорожніх чатують багато небезпек: його свинство-чамкання, його капарство-бруднулість, його ненаситство-скупість, його безсилість-гнів, його притворство-печаль, його брехливість-зневіра, його дурепість-марнославство, його мерзота-гордість.

Миколка зумів прогнати усіх цих черв'яків. І даремно вони сподівалися привести на себе схожих. У хатинці Миколчиного серця було так чисто і світло, як на Сонячній Галевині.

Тому-то Миколка – пригадуєте? – наважився зробити останній крок із Лісової і перший на Сонячну...

Але перехід із однієї Галевини на іншу – це все-таки велике зусилля. І кожен із щойноприбулих “лісовичків” (так звату нас на Сонячній) повинен відпочити.

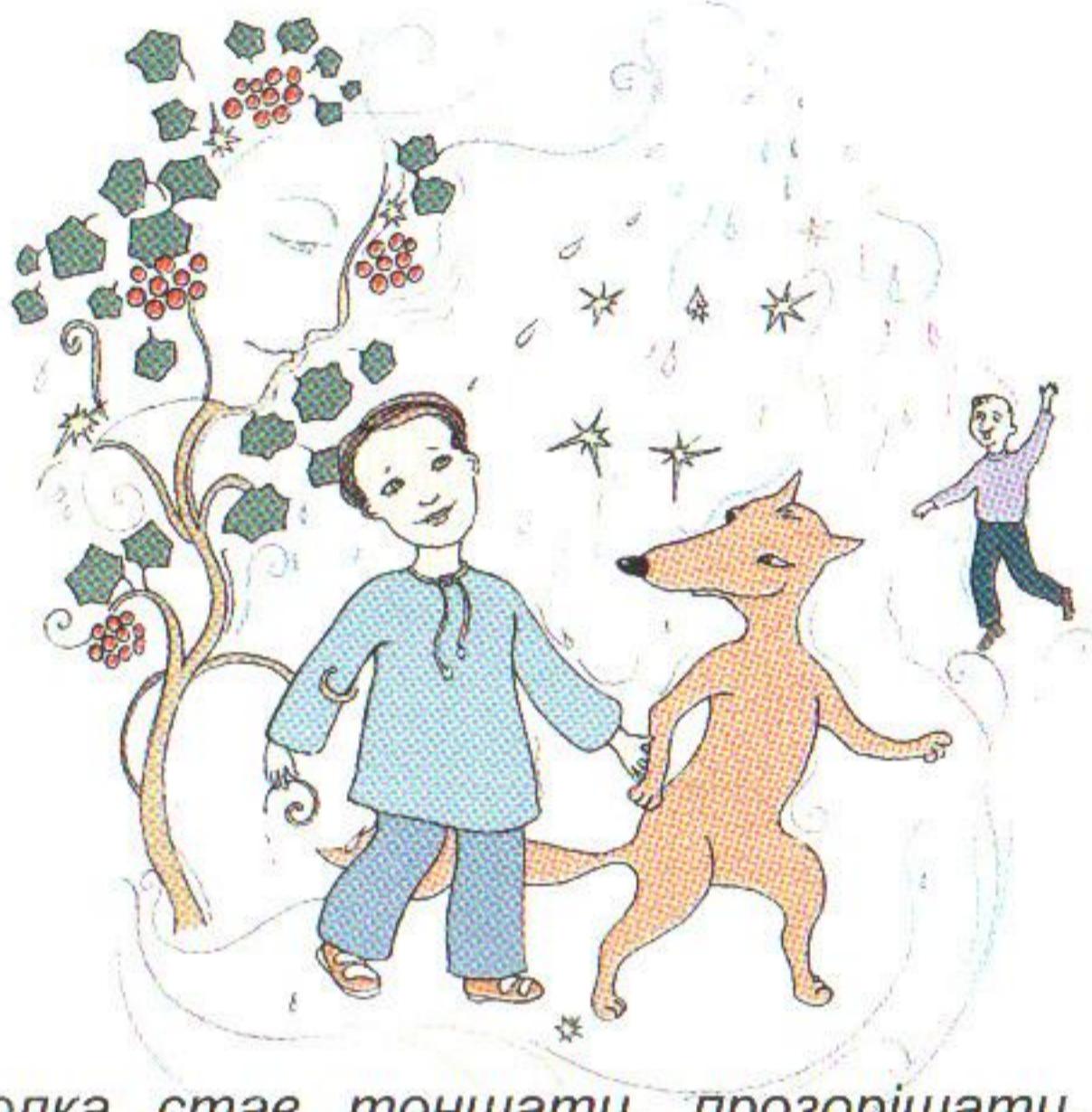
Отож, цитьте, діти, не шуміть: наш Миколка міцно спить.



На Лісовій Галевині ми йдемо до ліжечка увечері.
А на Сонячній довелося Миколці заснути вдень (бо там не буває ночі), та ще й тоді, коли промінчики найвеселіше чеберяли ніжками.

Миколка спав і не спав.

Прозорі пальчики промінців кружляли довкола хлопця, ніжно горнулися до нього, заповнювали хатинку серця.



Миколка став тоншати, прозорішати. Втіма його залишилась в одежі поруч, а сонячний легкий хлопчик розплющив очі.

І що ж зін побачив?

Перед ним розкинувся світ, у якому всі були друзями: рослини, птахи і люди. Тут ніхто не робив поганих вчинків і не говорив образливих слів. А думки були такими чистими, як схід Сонця.

І всі Миколчині друзі: Михайлик, Калина, Лисеня – стали краплинками Сонця – майстерним витвором із сонячного проміння.

Бо мешканці Сонячної Галевини – звісна річ! – сонячні.

КРИЛА

Миколці ніколи не було так легко й радісно. Правда, він не раз тішився і на Лісовій Галевині, коли мама частувала його цукерками чи коли на День народження друзі приносили новеньку іграшку.



Але то була зовсім інша радість – радість від отриманого дарунка. Аж ось виявляється – дарунком для інших можеш стати й ти сам.

Миколка замислився...

«Подарувати б себе мамі», – думав він, усміхаючись.

Від згадки про маму у Миколки защеміло серце. Адже її, найдорожчої, найріднішої, не було поруч.

Коли Миколка з Михайликом виrushали на Сонячну Галявину, вони не знали, що залишаться тут назавжди.

— Наші мами, певно, дуже сумують, — розмірковував Миколка. — Хутчіше б знайти Михайлика! — поспішав він. — Ми вдвох гукатимемо матусь.



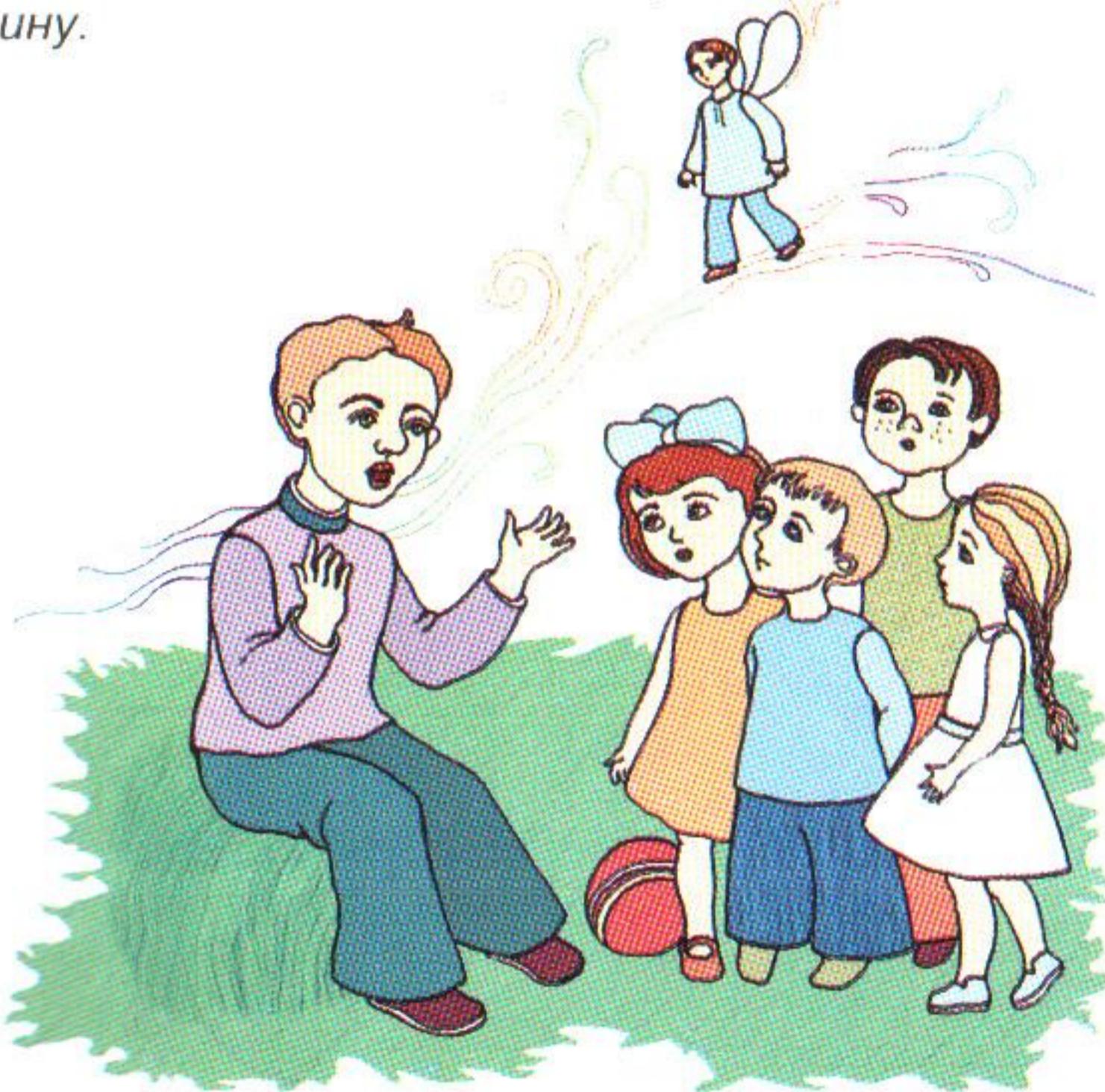
Миколка хотів бігти, але не зміг. Бо на Сонячній Галявині, малята, ніхто не бігає. До речі, там немає ні велосипедів, ні автомобілів, ні літаків, ані потягів.

Там є крила!

ВІДКРИТТЯ

І Миколка полетів!

Михайлика вдалось відшукати у гурті дітей-дошкільняток. Він сидів на горбочку, а довкола нього зібрались маленькі намистинки – хлопчики й дівчатка. Михайлик розповідав їм різні бувальщини про Лісову Галевину.



— Агов, друже! — покликав Михайлика Миколка. — Ходи-но сюди!

Але на Сонячній Галевині ні в кого ні від кого не буває таємниць. І тому разом із Михайликом до Миколки прилетіли усі дітлахи.

— Нам треба повернутися назад, — турбувався Миколка, — і привести на Сонячу Галевину наших мам!

— Моя мама уже в дорозі, — відповів другові Михайлик.

- І мій братик теж, – сказала маленька дівчинка.
- А наші тато і мама завжди були з нами...
- І мої...
- І наші! – гукали діти звідусіль.



Отоді-то Миколка зрозумів, що на Сонячній Галевині дітки теж народжуються від тата й мами і живуть разом із батьками до якогось часу.

Але є тут і діти, батьки яких залишились на Лісовій, і тому їх треба кликати.

Бо із Сонячної Галевини зватимуть нас доти, поки не увійде у її ворітця останній бажаючий мешканець Лісової...

ДО МАМИ

Миколка збирається до мами. Ще колись на Лісовій Галявині він довідався, що із собою в дорогу беруть грудочку землі й окрайчик хліба. Миколка взяв промінець із окрайчиком Сонця. Бо Сонце – найдухмяніший коровай Сонячної Галявини.



Летіти туди, де ти народився і ріс, дуже радісно.
Летіти до мами – радісніше в багато-багато разів. А тим паче, коли ти летиш не тільки за своєю мамою. Мама ж є і в Лисенятка, і в Коника-Стрибунця, і в Калини.

Зрештою, Миколка кликатиме усіх-усіх, навіть якщо вони і не мами.

У кімнаті тихо... Не сплять тільки мамин Ангел-Охоронитель і добрий вартовий – годинник. Це він лічить мамині хвилини тут, на Землі.

– А на Сонячній Галевині ніхто не лічить хвилин, – звертається до годинника Миколка і навшпиньках підходить до маминого ліжка.



Матуся спить... А дивиться на її усміхнене обличчя – найкращий дарунок. Миколчина долонька ніжно гладить мамині руки.

Ні в кого нема таких рук, як у мами, – е правних, турботливих і м'яких. А чи в когось є такі очі? Мудро глибокі і небагатослівні.

А усмішка? Маминою усмішкою можна відкрити Небо. А її колисковою заколисати навіть невгамовне озерце на Сонячній Галявині.

— Ма... — ледь чутно шепоче син.

І мама прокидається.

Бо для того, щоб вирушити на Сонячну Галявину, необхідно прокинутись.

Весняний день

I сонце – як кульбабка.

У синіх горах

Причайлась хатка

I кліпає своїм віконцем-очком

На ліс у розбрунькованій сорочці.

Весна – як Янгол,

Добра і привітна.

В її долонях

Біла квітка квітне.

В моєму серці (ні, не за горами)

Є диво: усмішка моєї мами.



Трішки незвично чекати на Сонечко аж до ранку. І Миколка починає розповідати мамі про Сонце із Сонячної Галявини.

Він ще не знає, що вранці на нього чекатиме прикра несподіванка...

БОГДАНКО

Лісова Галевина постала перед Миколкою майже суцільною ямою. Вона ревіла, сичала, кувікала різними потворами. Найдивніше було те, що жителі цієї ями, здавалось, нічого не помічали. Вони поводились так, ніби їм було дуже добре.



Миколка згадав, що колись із такої халепи його вивели крик про порятунок і шире визнання власної провини.

А звідси ніхто не волав: "Рятуйте!"

Миколка побачив також і тих, хто іще був на поверхні. І відчув, як нелегко їм тут. Бо тільки вузесенька стежечка захищала їх від безодні.

І на цій вузесенькій стежині зустрівся Миколці давній приятель – кароокий Богданко. Колись хлопці разом ходили до дитячого садочка, а згодом і до школи. Богданко, згадалося, був таки дуже збиточний.

А зараз він сидів на стежці, немов на лаві, і метляв ногами над безоднею.



Миколка знов, що це дуже небезпечно, і застеріг Богданка. Але той у відповідь продовжував своє заняття: ет, мовляв, багато ти розумієш!



Проте Миколка таки поклав свою руку на плече Богданкові і сказав:

— Ноги у нас не тільки для того, щоб чеберяти ними над цією гидкою ямою. Ноги можуть довести нас, подорожніх, до чудового краю, що звється Сонячною Галавиною.

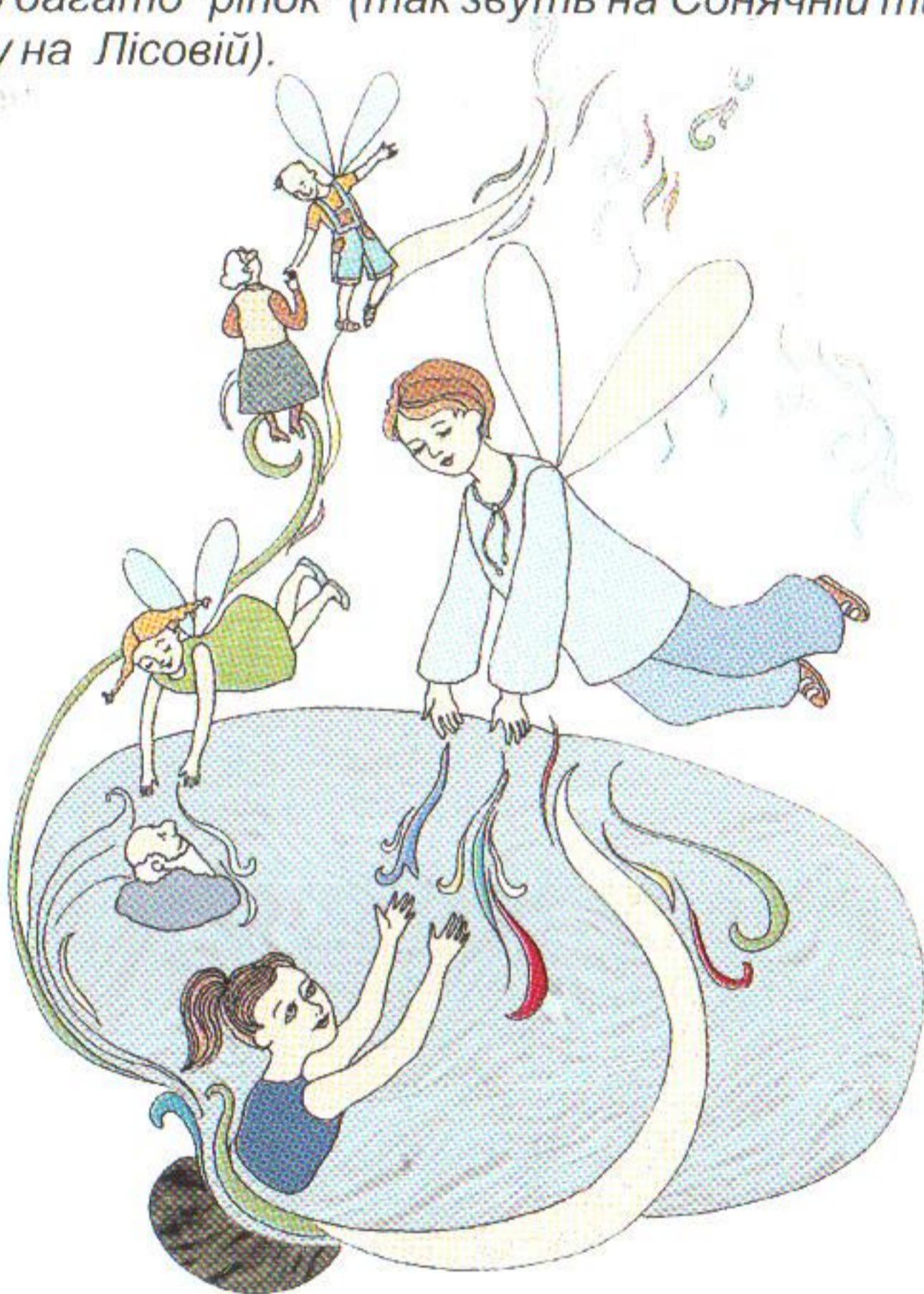
Богданко заслухався, аж округлив очі від здивування. А Миколка додав:

— Там теж є школа. У ній ми були б однокласниками...

ПЕРЕЛІТ

Миколка подумки кликав друзів: Михайлика і всіх дітей, які завжди мешкали на Сонячній Галявині.

Друзі-помічники не забарилися. Вони принесли із собою радість і світло. А промінчиками повитягали на поверхню багато “ріпок” (так звуть на Сонячній тих, хто впав у яму на Лісовій).



Отож великий гурт жителів Лісової Галявини приготувався до переходу на Сонячну.

Залишилось найголовніше: сформувати дванадцять команд (за кількістю пелюсток Сонячної Галявини).

Це було дуже відповідельне завдання. Сонячні рятівники скликали лісових мешканців, гукаючи:

- Біло-рожева пелюстка!..
- Біло-блакитна!..
- Біло-біла!..

І так дванадцять разів.

До Миколчиної біло- рожевої пелюстки зійшлося багато людей.

Тут була Миколчина мама, знайомі та незнайомі добродії й добродійки, хлопчики й дівчатка. Миколка шукав у цьому товаристві Богданка, але не знаходив. І дивне відчуття непокоїло його.

Квітчина серединка-Сонце дала команду:
“Готуйсь!”

І всі завмерли в очікуванні небаченого до сих пір перельоту.



Кожен відчув себе невагомим, і звільнена від коріння і стебла квітка почала підніматися вгору.

А там, унизу, Миколка востаннє побачив Богданка. Він так і сидів на стежині. Болісний жаль огорнув Миколчине серце, бо він помітив, як байдужість-неміч тягнула Богданка за ноги до гідкої ями... Якби ж то він простягнув руки до Неба! Адже сонячний промінчик може миттєво підхопити його на пелюстку.



А ніжна Квітка підіймалась все вище й вище, зливаючись із небесними просторами. Якоїсь миті вона сягнула такої глибини, що вже ніхто не зміг побачити Лісову Галявину.

Бо Лісова Галявина, хоч і була поряд, опинилася за межею пелюсток Сонячної.



підготовлено до друку 21.11.2006
редактор: Галина Боднарюк
відповідальний за випуск Ігор Третяк
папір крейдований
тираж 2000.

ПОДЯКА

Щиро дякую добродіям Тарасові Соломасі, Мирославу Волошину, Пет яні й Тарасові Яворським, Ірині й Ігореві Потякам, Олександрі Шевченку за благодійну фінансову допомогу при виданні книги.

Авторка

